

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/1/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2520010174
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2520010174.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Rastislava Kresla a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného L. Q., nar. X.X.XXXX v U., pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmeno d) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 12. októbra 2020, sp. zn. 8T/54/2020, na verejnom zasadnutí konanom dňa 20. apríla 2021 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného L. Q., nar. X.X.XXXX, z a m i e t a .

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Piešťany zo dňa 12. októbra 2020, sp. zn. 8T/54/2020 bol obžalovaný L. Q. uznaný za vinného z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmeno d) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

odo dňa 12.12.2019 do dňa 1.3.2020 absolvoval výcvik na vedenie motorového vozidla v autoškole R. L. - Autoškola SABÍNA, IČO: 40828867, Bratislavská cesta 78, Piešťany, ktorého súčasťou boli aj praktické jazdy v celkovom počte 18 jázd po 45 minút, pričom bolo lustráciou zistené, že na základe rozhodnutia Okresného súdu Piešťany sp. zn. 0T/16/2014 zo dňa 18.4.2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 18.4.2014, bol uznaný vinným z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 odsek 3 písmeno a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmeno d) Trestného zákona, pričom mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 67 mesiacov odo dňa 4.2.2015 do 4.9.2020, čím ako vodič porušil ustanovenie § 4 odsek 2 písmeno a), písmeno b) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v platnom znení.

Za tento trestný čin okresný súd uložil obžalovanému podľa § 348 odsek 1 Trestného zákona s poukazom na § 37 písmeno m) Trestného zákona, § 38 odsek 4 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona okresný súd obžalovaného pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona okresný súd uložil obžalovanému trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke vo výmere 2 (dva) roky.

Okresný súd rozsudok odôvodnil v rozsahu č.l. 64-72 spisu.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že okresný súd mal preukázané, že obžalovaný v období od 12.12.2019 do 1.3.2020 vykonal 18 jázd po 45 minút v rámci výcviku na vedenie motorového vozidla, ktorý absolvoval v autoškole, pričom v období od 4.2.2015 do 4.9.2020 mu plynul trest zákazu

činnosti viesť motorové vozidlá vo výmere 67 mesiacov uložený mu trestným rozkazom Okresného súdu Piešťany sp. zn. OT/16/2014 zo dňa 18.4.2014, právoplatným dňa 18.4.2014.

Skutočnosť, že obžalovaný v autoškole vykonal jazdy v rozsahu uvedenom v obžalobe, vyplýva z výpovede svedka R. L. a ani samotný obžalovaný nespochybnil, že absolvoval celý vodičský kurz, teda i predpísaný počet jazd v danom rozsahu. Z osvedčenia o absolvovaní kurzu vyplýva, že vodičský kurz obžalovaný absolvoval od 12.12.2019 do 1.3.2020, teda v tomto období vykonal aj výcvik v cestnej premávke vo forme jazd pod dohľadom inštruktora.

Okresný súd odmietol vykonať dôkaz zabezpečením presných termínov jazd obžalovaného, keďže nebolo pochybné, že by obžalovaný jazdy v cestnej premávke vykonal v inom období ako trval celý kurz, pričom počas celého tohto obdobia obžalovanému ešte plynul trest zákazu činnosti. Doplnením dokazovania o konkrétne dátumy jazd by sa len spresnil čas spáchania skutku v žalovanom období, avšak nemalo by to žiadny vplyv na kvalifikáciu skutku, či iné posúdenie okolností skutku, preto okresný súd tento dôkaz nevykonal.

Obžalovaný sa obhajoval tým, že si myslel, že zákaz činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 67 mesiacov uložený mu trestným rozkazom Okresného súdu Piešťany sp. zn. OT/16/2014 zo dňa 18.4.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 18.4.2014, mu plynie od právoplatnosti tohto trestného rozkazu, teda od 18.4.2014 do 18.11.2019. Ak by vedel, že mu zákaz činnosti plynie až do 4.9.2020, na vodičský kurz do autoškoly by sa neprihlásil. Obžalovaný však potvrdil, že mal vedomosť o uložení trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 1 roka rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 2T/141/2013 zo dňa 3.2.2014, právoplatným dňa 3.2.2014.

Z obrany obžalovaného je zrejmé, že jeho konanie je možné posúdiť ako konanie v omyle. U obžalovaného išlo o právny omyl, ktorý spočíva v neznanosti alebo mylnom výklade trestnoprávných noriem. Negatívny právny omyl je postavený na zásade „neznanosť zákona neospravedlňuje“ (ignorantia iuris nocet). Skutok sa pritom posudzuje bez ohľadu na predstavy osoby, ktorá sa mylí. Neznanosť, resp. nesprávna znalosť predpisov nemá vplyv na trestnoprávnu zodpovednosť, nemodifikuje ju. U obžalovaného mal okresný súd súčasne za to, že tento mohol protiprávnosť svojho činu rozpoznať bez zrejmých ťažkostí, keďže obžalovanému bol najskôr ukladaný trest zákazu činnosti na 1 rok rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 2T/141/2013 z 3.2.2014, kedy aj nadobudol právoplatnosť, teda ročný trest zákazu činnosti mu plynul od 3.2.2014 do 3.2.2015, o čom obžalovaný vedel.

Napriek tomu, že obžalovaný vedel, že mu od 3.2.2014 plynie ročný zákaz činnosti viesť motorové vozidlá, už dňa 18.4.2014 viedol motorové vozidlo pod vplyvom 1,25 promile alkoholu v dychu, teda nielen, že nerešpektoval uložený zákaz činnosti, ale opätovne viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, a to len dva a pol mesiaca od právoplatnosti predchádzajúceho odsúdenia. Za skutok zo dňa 18.4.2014 bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Piešťany sp. zn. OT/16/2014 zo dňa 18.4.2014, právoplatným 18.4.2014, okrem iného aj na trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 5 rokov a 7 mesiacov. Obžalovaný sa nemal dôvod zo žiadnych relevantných okolností domnievať, že by mu právoplatným uložením ďalšieho trestu zákazu činnosti v trvaní 5 rokov a 7 mesiacov, už neplynul pred tým uložený ročný trest zákazu činnosti, pokiaľ z neho v čase spáchania nového skutku vykonal len 2 a pol mesiaca.

Obhajobu obžalovaného, že nevedel posúdiť úhrnný a súhrnný trest, okresný súd vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko ak by obžalovanému bol do uloženého trestu zákazu činnosti v trvaní 5 rokov a 7 mesiacov započítaný predchádzajúci ročný trest zákazu činnosti, bolo by o tom súdom vydané uznesenie o započítaní, čo sa nestalo, keďže nešlo o súhrnný trest. Naopak v inom konaní Okresného súdu Piešťany sp. zn. 2T/23/2015, kde mu bol ukladaný súhrnný trest, bolo súdom vydané uznesenie o započítaní doby zákazu činnosti od 3.2.2014 do 3.2.2015, teda obžalovaný mal vedomosť o tom, že ročný trest zákazu činnosti mu plynul v celom tomto období. Obžalovaný mal vedomosť o plynutí ročného trestu zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá od 3.2.2014, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok Okresného súdu Piešťany sp. zn. 2T/141/2013, pričom obžalovaný už dva a pol mesiaca od začatia plynutia tohto trestu opätovne riadil motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, za čo dostal ďalší trest zákazu činnosti na 5 rokov a 7 mesiacov. Zo žiadnych skutočností sa nemohol obžalovaný domnievať, že mu pôvodný ročný trest zákazu činnosti uložením ďalšieho trestu zákazu činnosti už neplynie, keďže z neho v čase spáchania nového skutku vykonal len dva a pol mesiaca. Argument obžalovaného, že si svoj predpoklad, že mu trest zákazu činnosti uplynie po 5 rokoch a 7 mesiacoch od právoplatnosti trestného rozkazu vo veci sp. zn. OT/16/2014, overoval aj prostredníctvom polície na ministerstve, v danom prípade neobstojí. Aj prípadné poskytnutie takejto informácie od neidentifikovateľnej osoby, nezbavuje obžalovaného trestnej zodpovednosti. Okrem toho, ako poukázala prokurátorka, polícia neprepája hovory na ministerstvo, preto sa obhajoba obžalovaného v tomto smere javí ako nevierohodná, že si reálne túto informáciu na ministerstve overoval. Okresný súd v zásade nemal pochybnosti o tom, že

obžalovaný sa mylne domnieval, že trest zákazu činnosti vo výmere 5 rokov a 7 mesiacov mu plynie od právoplatnosti trestného rozkazu, teda od 18.4.2014, avšak súčasne mal preukázané, že obžalovaný vedel o tom, že ročný trest zákazu činnosti mu plynul od 3.2.2014, pričom k 18.4.2014 z tohto trestu vykonal len dva a pol mesiaca. V danom prípade neznalosť zákona obžalovaného neospravedlňuje.

K argumentu obhajcu, že sa nestotožňuje so stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. Tpj 67/2014 okresný súd uviedol, že odlišný názor obhajcu nie je relevantný. Obžalovaný, hoci aj pod dohľadom kompetentnej osoby viedol motorové vozidlo v cestnej premávke, v čase zákazu činnosti, čím naplnil skutkovú podstatu prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia. Nie je pritom rozhodujúce, že kurzy v autoškole majú edukačný charakter. Podstatné je, že v rámci vodičského kurzu obžalovaný absolvoval jazdy motorovým vozidlom v cestnej premávke v čase zákazu činnosti, hoci aj pod dohľadom inštruktora.

V danom prípade vyvodeniu trestnej zodpovednosti obžalovaného nebránil ani tzv. materiálny korektív uvedený v § 10 odsek 2 Trestného zákona, lebo zo spôsobu vykonania činu (absolvovanie celého vodičského kurzu v počte 18 jazd po 45 minút) a najmä jeho následku, ale aj okolností, za ktorých bol spáchaný (nerešpektovanie dvoch zákazov činnosti, hoci predtým obžalovaný nebol ani držiteľom vodičského oprávnenia, pričom oba zákazy činnosti mal uložené v súvislosti s vedením motorového vozidla pod vplyvom viac ako 1 promile alkoholu v dychu) a miere zavinenia obžalovaného (nepriamy úmysel), po objektívnom vyhodnotení týchto kritérií, je evidentne zrejmé, že stupeň závažnosti činu bol vyšší ako nepatrný a konanie tak bolo treba definovať ako prečin.

Z hľadiska subjektívnej stránky posúdil okresný súd konanie obžalovaného ako konanie v nepriamom úmysle, teda obžalovaný vedel, že svojím konaním môže také porušenie spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozumený.

Obhajca žiadal zabezpečiť výpisy z hovorov obžalovaného od októbra do novembra 2019, pričom je otáznе, či by vôbec operátor po viac ako šiestich mesiacoch takýmito informáciami disponoval. A ak by ich aj mal k dispozícii, len samotné vykonanie nejakých hovorov obžalovaným v danom čase nepreukazuje obsah týchto telefonátov. Okrem toho okresný súd už vyhodnotil, že ani prípadné utvrdenie v omyle obžalovaného inou osobou, ho nezbavuje trestnoprávnej zodpovednosti. Okresný súd taktiež odmietol vykonať dôkaz zisťovaním toho, kto spravuje informačný systém autoškôl, ktorý im má poskytovať informácie o tom, že určitá osoba nemá zákaz činnosti, nakoľko aj v prípade chybného zápisu v danom systéme, ak by sa ním obžalovaný riadil, ho taktiež nezbavuje trestnej zodpovednosti. K uloženému trestu okresný súd uviedol, že obžalovanému bol za vedenie vozidla pod vplyvom alkoholu najskôr ukladaný alternatívny trest, a to povinnej práce, ktorý sa evidentne minul účinkom, keďže obžalovaný už dva a pol mesiaca po právoplatnosti odsúdenia opätovne viedol vozidlo bez vodičského oprávnenia a pod vplyvom alkoholu, za čo mu bol ukladaný podmienený trest. Z tohto je zrejmý ľahkovážny a nezodpovedný prístup obžalovaného k uloženým sankciám bez akéhokoľvek výchovného vplyvu.

S ohľadom na tieto skutočnosti okresný súd mal za to, že ukladanie iného druhu trestu ako trestu odňatia slobody by nemal dostatočný výchovný účinok na obžalovaného a nespĺňal by ani kritérium generálnej prevencie.

Pri určovaní výmery trestu okresný súd u obžalovaného zistil len jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno m) Trestného zákona, a to odsúdenie Okresným súdom Piešťany sp. zn. 8T/20/2017. Poľahčujúcu okolnosť okresný súd u obžalovaného nezistil žiadnu, keďže obžalovaný na hlavnom pojednávaní poprel svoju vinu. Pri prevahe priťažujúcich okolností sa v zmysle § 38 odsek 4 Trestného zákona trestná sadzba podľa § 348 odsek 1 Trestného zákona do 2 rokov menila tak, že sa zvyšovala dolná hranica trestnej sadzby o jednu tretinu, teda súd ukladal obžalovanému trest v sadzbe 8 mesiacov až 2 roky. Obžalovanému bol uložený trest na dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby, teda v trvaní 8 mesiacov, ktorý okresný súd považoval za dostatočný, prihliadnuc na konanie obžalovaného v právnom omyle. Okresný súd mal za to, že takýto trest bude pre obžalovaného dostatočný, aby viedol k jeho náprave a splnil aj výchovný účel vo forme individuálnej aj generálnej prevencie. Vzhľadom na to, že obžalovaný sa skutku v danej veci dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia vo veci Okresného súdu Piešťany sp. zn. 8T/20/2017, kde mu plynula skúšobná doba od 10.8.2017 do 10.8.2020, obžalovanému nemohol byť uložený trest odňatia slobody podmienenčne odložený na skúšobnú dobu. Obžalovaný bol pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko pred spáchaním tohto trestného činu ešte nebol vo výkone trestu odňatia slobody.

Obžalovanému, ktorý sa dopustil trestného činu v súvislosti s riadením motorového vozidla, okresný súd uložil aj trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze riadiť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke, a to na dobu 2 roky, ktorý trest v určenej výmere okresný súd považoval za dôvodný

a dostatočný s ohľadom na všetky okolnosti skutku, konanie obžalovaného v omyle a prihladnuc aj na skutočnosť, že predchádzajúce sankcie zákazu činnosti nemali vo vzťahu k obžalovanému žiadny efekt. Súčasne okresný súd poukazoval na to, že v čase vyhlásenia rozsudku už obžalovanému neplynul žiadny trest zákazu činnosti, nakoľko posledný trest zákazu činnosti obžalovanému uplynul dňa 4.9.2020. Uložený trest zákazu činnosti v danej veci tak obžalovanému začne plynúť od právoplatnosti tohto rozsudku.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote (ihneď na hlavnom pojednávaní po vyhlásení rozsudku č.l. 62 spisu) zahlásil obžalovaný odvolanie, ktoré odvolanie obžalovaný prostredníctvom obhajcu odôvodnil v rozsahu č.l. 73-78 spisu.

Prokurátor sa vzdal práva podať odvolanie (č.l. 62 spisu).

V odôvodnení odvolania obžalovaný prostredníctvom obhajcu zhrnul obsah napadnutého rozsudku a uviedol, že sa necítil byť vinným zo spáchania uvedeného prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písm. d) Trestného zákona, tak ako mu je to kladené za vinu v odsudzujúcom rozsudku. Počas súdneho konania podrobne uviedol okolnosti spáchania skutku, ktoré ho jednoznačne zbavujú viny. Celá trestná vec je neobjektívne posudzovaná výlučne v jeho neprospech, pričom absolútne neboli brané do úvahy jeho výhrady a návrhy, skutkový priebeh veci ako i výpoveď svedka vypovedajúceho v jeho prospech. Svedok R. L. tak v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní vypovedal jednoznačne v prospech obžalovaného s tým, že obžalovaný mu oznámil, že v minulosti mal nejaký priestupok, ale že to má už zahladené. Svedok si v rámci jednotného informačného systému preveril obžalovaného, pričom to bolo v poriadku, preto zahájil kurz, kde obžalovaný bol zodpovedný, zúčastňoval sa. Taktiež uviedol, že mu obžalovaný uviedol, že kebyže si je vedomý, že má zákaz, tak by do tej autoškoly nešiel. Čakal, kedy to uplynie, malo to uplynúť v novembri a preto sa potom prihlásil do autoškoly. Volal aj s Trnavou, že môže nastúpiť do autoškoly, na základe toho si vybavil aj lekára. Je potrebné poukázať na viaceré závažné momenty, ktoré je potrebné pri vyhodnotení konania obžalovaného z hľadiska subjektívnej stránky, teda úmyslu, brať do úvahy. Obžalovaný sa pred prihlásením do kurzu autoškoly telefonicky dotazoval na zrejme Krajský dopravný inšpektorát v Trnave, či môže nastúpiť na kurz autoškoly (prejavil teda jednoznačne snahu preveriť si, či neporuší predchádzajúci zákaz činnosti). Svoju predchádzajúcu minulosť zákazu činnosti viesť motorové vozidlá oznámil majiteľom autoškoly. Jednotný informačný systém v autoškole pri mene obžalovaného vykázal zelenú farbu, systém ho teda vyhodnotil ako osobu spôsobilú na vykonanie kurzu. Obžalovaný sa na kurz autoškoly prihlásil až po uplynutí 5 rokov a 7 mesiacov od uloženia trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá uloženého mu trestným rozkazom Okresného súdu Piešťany zo dňa 18.4.2014. Pred spáchaním skutku 67 mesiacov dodržiaval výkon uloženého mu trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá. Podľa jeho názoru za účelom náležitého a spravodlivého objasnenia skutkového stavu veci malo byť vykonané dokazovanie i dôsledným preverením, u koho sa na Krajskom dopravnom inšpektoráte Trnava obžalovaný telefonicky dotazoval na odpoveď, či sa môže alebo nemôže prihlásiť na kurz autoškoly, resp. aspoň to, v akom období bol tento telefonát uskutočnený, a mal byť vykonaný výsluch kompetentnej osoby k jednotnému informačnému systému používanému v autoškolách (zrejme pracovník ministerstva dopravy alebo ministerstva vnútra) s akcentom a otázkami na tento prípad. Celé obvinenie ako aj obžaloba a následne odsúdenie obžalovaného spočíva na stanovisku trestnoprávneho kolégia NS SR č. Tpj 67/2014. Toto stanovisko bolo prijaté na podklade nejednotného postupu okresných a krajských súdov ako aj Najvyššieho súdu SR, pričom dodnes je napriek tomuto stanovisku v odbornej verejnosti zastávaný aj iný názor. On, osobne, považoval toto stanovisko za absolútne nesprávne. V kontexte všetkých súvislostí prípadu je však potrebné dôsledne posúdiť materiálny korektív prečinu podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona u obžalovaného s následným vyhodnotením, či došlo alebo nie k spáchaniu prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písm. d) Trestného zákona zo strany obžalovaného. Spôsob vykonania činu a jeho následky - obžalovaný legálnym spôsobom navštevoval kurz pre získanie vodičského preukazu, následky nevznikli žiadne, nikomu nespôsobil žiadnu ujmu. Okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný - obžalovaný pred prihlásením sa na kurz vodičského oprávnenia 67 mesiacov od právoplatnosti trestného zo dňa 18.4.2014 sp. zn. OT 16/14 dodržiaval podmienky súdom uloženého trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá. Telefonicky sa dotazoval zrejme na Krajský dopravný inšpektorát Trnava, či môže takýto kurz absolvovať, kde mu malo byť oznámené kladné stanovisko. O situácii informoval autoškolu, ktorá si ho preverila a mala vyznačené pri jeho mene zelené políčko, čo značilo, že ho autoškola môže prijať na kurz získania vodičského oprávnenia. Miera zavinenia - nie je preukázaný úmysel spáchať trestný čin - prečin zo strany obžalovaného, jedná

sa o zložitý právny problém, ktorý v aplikačnej praxi vyriešilo až stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR, t.z. že osoba právne nevzdelaná nemohla nijakým spôsobom poznať takéto stanovisko a spoľahlivo a bezpečne rozoznať, či sa absolvovaním kurzu vodičského oprávnenia a vykonania jazdy počas kurzu môže dopustiť spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia. Pohnútka páchatela - bola jednoznačne u obžalovaného L. Q. snaha napraviť sa, získať legálnym a zákonom predpísaným spôsobom oprávnenie na vedenie motorového vozidla, teda vodičský preukaz, ktorý dovtedy nemal a na jeho možnosť získania poctivo dodržal 67 mesiacov, ktorého koniec spadal na november 2019, čo obžalovaný vyhodnotil tak, že v decembri sa prihlásil na kurz autoškoly, čo možno jednoznačne hodnotiť, že sa obžalovaný polepšil vo svojom správaní. Týmto je preukázaná nepatrná závažnosť. Obžalovaný svojím konaním - výkonom uloženého trestu práve preukázal a samotným prihlásením sa na kurz vodičského oprávnenia preukázal, že sa napravil, že sa rozišiel so svojou v tomto smere negatívnou minulosťou, preto za jeho pozitívnu nápravu ho trestať je nenáležité. Edukačná činnosť obžalovaného a jeho snaha o nápravu, rozchod s minulosťou a následné získanie zamestnania alebo výkonu podnikania je odmenená trestom odňatia slobody. Zo strany obžalovaného išlo jednoznačne o neúmyselné konanie, nakoľko 5 rokov a 7 mesiacov riadne dodržiaval zákaz činnosti viesť motorové vozidlá a pred samotným podaním prihlášky do autoškoly vykonal všetky potrebné opatrenia na to, aby neporušil zákon, resp. súdne rozhodnutie. Vina obžalovaného bola v rámci súdneho konania argumentáciou prezentovaná na hlavnom pojednávaní spoľahlivo spochybnená a vyvrátená, preto mala byť voči osobe obžalovaného aplikovaná zásada in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech vinníka a teda obžalovaný mal byť spod obžaloby oslobodený. Pokiaľ sa týka samotného uloženého trestu odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov nepodmienečne so súčasným uložením trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na 2 roky, tak tento považoval vzhľadom na okolnosti prípadu za neprimerane prísny. Snahou obžalovaného bolo rozísť sa s negatívnou minulosťou, preto 5 rokov a 7 mesiacov riadne dodržiaval zákaz činnosti viesť motorové vozidlá. Po vykonaní tohto trestným rozkazom uloženého trestu si chcel zákonným spôsobom zadovážiť oprávnenie na vedenie motorových vozidiel. Toto je jednoznačný a nespochybniteľný argument, že obžalovaný sa napravil a chcel začať žiť život v súlade so zákonom, resp. neporušovaním zákonov. Pýtal sa, či táto snaha obžalovaného o nápravu má byť odmenená nepodmienečným trestom odňatia slobody a ďalším trestom zákazu činnosti? Jedným z atribútov zásad ukladania trestov podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona je výchova páchatela, aby viedol riadny život. Predchádzajúci trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 5 rokov a 7 mesiacov splnil na 100 percent túto výchovnú funkciu, pretože obžalovaný celý jemu uložený trest dodržal. Preto uloženie trestu obžalovanému vo výmere 8 mesiacov nepodmienečne spolu s trestom zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 2 rokov je nesprávne a nenáležité vzhľadom na skutkové okolnosti prípadu.

Zastával právny názor, že prísne formalistické dodržiavanie rozhodnutia trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. Tpj 67/2014 zo strany Okresného súdu Piešťany má za následok popretie základného práva na spravodlivý proces, nakoľko nie je naplnený predpoklad zachovania ústavne akceptovateľnej proporcionality medzi formalistickým prístupom k výkladu práva (sudcovský výklad práva) k ochrane základného práva na spravodlivý proces.

V závere navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok v celom rozsahu z dôvodov podľa § 321 Trestného poriadku zrušil a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozsudkom oslobodil obžalovaného spod obžaloby s poukazom na materiálny korektív § 10 ods. 2 Trestného zákona, eventuálne podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie s tým, aby súčasne uložil prvostupňovému súdu vykonať doplnenie dokazovania. V prípade, že odvolací súd ponechá výrok o vine v nezmenenej forme, navrhol zrušiť výrok o treste a uložiť obžalovanému miernejší trest a to primeraný peňažný trest, eventuálne trest domáceho väzenia.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného, ktorý požiadal o vykonanie v jeho neprítomnosti.

Prokurátorka krajskej prokuratúry navrhla odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca obžalovaného navrhol odvolaniu obžalovaného v zmysle návrhov vyhovieť a zrušiť I. stupňový rozsudok a vec vrátiť súdu I. stupňa na nové konanie a rozhodnutie. Zároveň poukázal na to, že obžalovanému bol uložený prísnejší trest ako v trestnom rozkaze, napriek tomu, že neprišlo k žiadnej zmene v neprospech obžalovaného.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, postupom uvedeným v citovanom ustanovení § 317 odsek 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podala procesná strana na to oprávnená, a to proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohla, pričom tak urobila v lehote ustanovenej v zákone a dospel k zisteniu, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Z obsahu spisového materiálu odvolací súd zistil :

· prokurátor okresnej prokuratúry podal dňa 21.7.2020 pod č. Pv 208/20/2204-11 obžalobu na L. Q. pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmeno d) Trestného zákona

· okresný súd dňa 6.8.2020 vydal trestný rozkaz, proti ktorému v zákonom stanovenej lehote podal obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu odpor

· okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie výsluchom obžalovaného L. Q., svedka R. L., podľa § 269 Trestného poriadku bol prečítaný obsah spisu, a to žiadosť o udelenie vodičského oprávnenia č.l. 20, osvedčenie č.l. 21, správy a posudky k obžalovanému č.l. 14, 16-19, 22, 23-24, aktuálny odpis RT z č.l. 52, uznesenie OS PN 2T/23/2015 z 22.6.2015

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku : Orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku : Orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku : Ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Na základe uvedeného krajský súd v prvom rade konštatuje, že okresný súd po obdržaní obžaloby vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, tieto dôkazy vyhodnotil individuálne i v ich súhrne podľa pravidiel uvedených v § 2 odsek 12 Trestného poriadku a následne sa dopracoval k správne rozhodnutiu, keď obžalovaného uznal za vinného zo skutku uvedeného v obžalobe.

Následne v odôvodnení napadnutého rozsudku, okresný súd v súlade s ustanovením § 168 odsek 1 Trestného poriadku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, rovnako tak rozviedol akými právnymi úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona.

Krajský súd je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je presvedčivé, toto vychádza zo skutkového stavu, ako bol tento zistený na hlavnom pojednávaní, krajský súd proti nemu nemá podstatné výhrady, a preto si odôvodnenie napadnutého rozsudku v značnej miere osvojuje a v podrobnostiach na neho poukazuje.

Obžalovaný je z trestnej činnosti usvedčovaný osvedčením o absolvovaní kurzu zo dňa 2.3.2020 (č.l. 21), pričom svedok R. L. na hlavnom pojednávaní zo dňa 12.10.2020 (č.l. 58) potvrdil účasť obžalovaného

na jazdách v rámci kurzu. Aj obžalovaný priznal účasť na jazdách. Hoci obžalovaný poukazoval na to, že dostal mylné informácie, ich existenciu a relevanciu sa mu však nepodarilo preukázať.

Obžalovaný si nedôvodne myslel, že trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 5 rokov a 7 mesiacov uložený mu trestným rozkazom Okresného súdu Piešťany sp. zn. OT/16/2014 zo dňa 18.4.2014 právoplatným dňa 18.4.2014, mu mal začať plynúť od právoplatnosti tohto trestného rozkazu, teda od 18.4.2014, a skončiť mu mal dňa 18.11.2019. Naproti tomu obžalovaný potvrdil, že mal vedomosť o uložení trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 1 roka rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 2T/141/2013 zo dňa 3.2.2014 právoplatným dňa 3.2.2014. Všeobecné pravidlo je také, že trest zákazu činnosti začína plynúť odo dňa právoplatnosti rozhodnutia a končí uplynutím posledného dňa z určenej doby. Z ustanovenia § 61 ods. 8 Trestného zákona vyplývajú 2 taxatívne výnimky, a to že do doby výkonu trestu zákazu činnosti sa nezapočítava doba výkonu nepodmieneného trestu odňatia slobody a doba výkonu väzby. Keďže obžalovaný netvrdil, že by bol v relevantnom období vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody, pričom to nevyplýva ani z obsahu spisu, a trestný rozkaz Okresného súdu Piešťany sp. zn. OT/16/2014 zo dňa 18.4.2014 právoplatný dňa 18.4.2014 neobsahuje výrok o zrušení predchádzajúceho trestu zákazu činnosti uloženého rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 2T/141/2013 zo dňa 3.2.2014 právoplatným dňa 3.2.2014, resp. v dôsledku ukladania súhrnného trestu trestným rozkazom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 2T/23/15 zo dňa 3.6.2015 právoplatným dňa 12.6.2015, obžalovaný musel vedieť, že trest zákazu činnosti (sp. zn. 2T/141/2013, resp. v dôsledku ukladania súhrnného trestu sp. zn. 2T/23/15) v trvaní 1 roka mu plynul od 3.2.2014 do 3.2.2015 a v bezprostrednej nadväznosti na to trest zákazu činnosti (sp. zn. OT/16/2014) v trvaní 5 rokov a 7 mesiacov mu plynul od 4.2.2015 do 4.9.2020. Na základe uvedených skutočností je zrejmé, že obžalovaný nemal žiaden dôvod myslieť si, že uložením trestu zákazu činnosti v trvaní 5 rokov a 7 mesiacov bol automaticky zrušený alebo skrátený trest zákazu činnosti v trvaní 1 rok.

K výroku o vine

Omylom v trestnom práve rozumieme nezhodu páchatel'ovho vnímania alebo jeho predstáv so skutočnosťou. Táto nezhoda môže vyplývať z toho, že si páchatel' nejakú skutočnosť vôbec neuvedomil, alebo z toho, že mal o nej nesprávnu predstavu, pričom nezhoda sa môže týkať tak skutkových, ako aj právnych okolností a môže byť vyjadrená pozitívne či negatívne. O pozitívny skutkový omyl ide vtedy, ak sa páchatel' mylne domnieva, že existuje skutočnosť, ktorá je zložkou skutkovej podstaty trestného činu. Takýto omyl však v skutočnosti nevylučuje úmyselné zavinenie. O negatívny skutkový omyl ide vtedy, ak sa páchatel' domnieva, že nejde o skutočnosť vyžadovanú ako znak skutkovej podstaty, hoci táto skutočnosť reálne existuje, čo nie je predmetný prípad, nakoľko v podstate ide o nevedomú nedbanlivosť. O pozitívny právny omyl ide v prípade nesprávnej predstavy o tom, že konanie páchatel'a napĺňa znaky skutkovej podstaty trestného činu a v tomto druhu omylu je presvedčený, že pácha trestný čin. Takýto omyl je však bezvýznamný. O negatívny právny omyl ide potom v prípade, ak sa páchatel' domnieva, že jeho čin nie je trestným činom alebo že čin ním spáchaný je miernejšie trestný, než o aký v skutočnosti ide. Tento druh omylu je však právne irelevantný v duchu zásady neznalosť zákona neospravedlňuje. (uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 To 62/2012 z 5. decembra 2012 citované v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 511/2015-16 zo dňa 20. októbra 2015)

K odvolacej námietke obžalovaného, že sa pred prihlásením do kurzu autoškoly telefonicky dotazoval na zrejme Krajský dopravný inšpektorát v Trnave, či môže nastúpiť na kurz autoškoly, pričom jednotný informačný systém v autoškole pri mene obžalovaného vykázal zelenú farbu, systém ho teda vyhodnotil ako osobu spôsobilú na vykonanie kurzu, je na mieste sa vyjadriť, že čo sa týka zistenia, kedy nastane koniec zákazu činnosti, tak ide o právnu otázku. V prípade, že sa obžalovaný nazdával, že uplynula doba trestu zákazu činnosti, ktorá v súlade s právnym poriadkom naďalej trvala, ide o negatívny právny omyl. Aplikuje sa právny princíp, že neznalosť zákona neospravedlňuje. Nemožno opomenúť skutočnosť, že obžalovaný sa nedôvodne spoliehal na vyjadrenie z autoškoly alebo z úradu, pričom ani jeden z oboch subjektov nie je ani povolaný na poskytovanie právneho poradenstva. Tu je potrebné zdôrazniť, že informačný systém autoškoly nezbavuje zodpovednosti obžalovaného za jeho správanie. K telefonátu obžalovaného je potrebné pripomenúť, že obžalovaný po údajnom prepojení telefonátu ani úplne presne nevie, do akej inštitúcie sa dovolal a s akou konkrétnou osobou hovoril, pričom dokazovanie k existencii telefonického hovoru nemá informačnú hodnotu o obsahu telefonického hovoru. Na základe uvedených skutočností je zrejmé, že doplnenie dokazovania k telefonátu obžalovaného a k informačnému systému

autoškoly by sa týkalo okolností nepodstatných pre rozhodnutie, a teda súd prvej inštancie postupoval správne, keď odmietol vykonať uvedené dôkazy v zmysle § 272 ods. 3 Trestného poriadku.

V zásadnej ústavnoprávnej rovine platí, že je v rozpore s inštitúciou právneho štátu a v rámci neho s požiadavkou právnej istoty, resp. predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, aby všeobecné súdy rozhodovali v obdobných veciach odlišným, ba až protichodným spôsobom. V každom prípade však pri odchýlení od skoršej rozhodovacej praxe sa vyžaduje ciele zdôvodnenie odlišného stanoviska prijatého v obdobnej otázke (II. ÚS 274/2015 , II. ÚS 275/2015 , II. ÚS 19/2016). (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 300/2018 zo dňa 5. septembra 2018)

K odvolacej námietke obžalovaného, že obžalovaný a obhajca považujú stanovisko trestnoprávneho kolégia NS SR č. Tpj 67/2014 za absolútne nesprávne, je nevyhnutné sa vyjadriť, že len súd rozhoduje o vine a treste za trestný čin v zmysle čl. 50 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Jedným z princípov právneho štátu je právna istota. Za účelom napĺňania uvedeného princípu je nevyhnutné, aby súdy rozhodovali v rovnakých prípadoch rovnako. Nemožno opomenúť v tejto súvislosti fakt, že v zákonom vymedzených prípadoch môže byť proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podané dovolanie, o ktorom rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky.

To znamená, že v právnom poriadku je judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky záväzná de facto. V preskúmanom prípade odvolací súd nezistil také dôvody, pre ktoré by sa mal odkloniť od stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. Tpj 67/2014.

II. Ak inkriminované konanie páchatel'a zakladá zákonné znaky prečinu, je obligatórnou povinnosťou súdu vždy vyhodnotiť aj jeho materiálnu stránku z hľadiska jeho závažnosti v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona, pretože nejde o prečin, ak je jeho závažnosť nepatrná (tzv. materiálny korektív). (45/2012, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2 To 42/2010)

K odvolacej námietke obžalovaného, že bola preukázaná nepatrná závažnosť v zmysle materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona, je dôležité uviesť, že v preskúmanom prípade nemožno aplikovať materiálny korektív, nakoľko závažnosť je vyššia ako nepatrná. Dôvodom je tá skutočnosť, že zo spôsobu vykonania činu vyplýva, že obžalovaný sa dopustil hneď niekoľkých jázd autom, a to 18 jázd po 45 minút. Do úvahy je nevyhnutné vziať aj okolnosti, za ktorých bol spáchaný (nerešpektovanie dvoch zákazov činnosti, hoci predtým obžalovaný nebol ani držiteľom vodičského oprávnenia, pričom oba zákazy činnosti mal uložené v súvislosti s vedením motorového vozidla pod vplyvom viac ako 1 promile alkoholu v dychu).

V súvislosti s námietkou obvineného, že súdy neaplikovali základnú zásadu trestného konania (v pochybnostiach v prospech obvineného), najvyšší súd poznamenáva, že použitie zásady „in dubio pro reo“, ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 4 Tr. por., prichádza do úvahy len vtedy ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. Táto zásada sa týka iba skutkových zistení, čo však nemôže byť, s poukazom na vyššie uvedené, predmetom skúmania dovolacieho súdu. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Tdo 56/2016 zo dňa 20. septembra 2016)

K odvolacej námietke obžalovaného, že vina obžalovaného bola v rámci súdneho konania argumentáciou prezentovanou na hlavnom pojednávaní spoľahlivo spochybnená a vyvrátená, preto mala byť aplikovaná zásada in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech vinníka a teda obžalovaný mal byť spod obžaloby oslobodený, je na mieste uviesť, že zásadu in dubio pro reo možno aplikovať len na skutkové otázky, pričom jej aplikácia na právne otázky je vylúčená. Z hľadiska objektívnej stránky obžalovaný nepoprel, že sa skutok stal a že ho spáchal. Z hľadiska subjektívnej stránky obžalovaný sa bránil tým, že z dôvodu jeho komunikácie s autoškolou a s úradom mu nemožno pričítať zavinenie. V tejto otázke sa však obžalovaný dostal do negatívneho právneho omylu. Niet pochyb o tom, že dôsledky negatívneho právneho omylu musí znášať obžalovaný. Tu je dôležité zdôrazniť, že nedošlo ani k porušeniu práva obžalovaného na spravodlivý proces.

K výroku o treste:

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionálnych páchatel'ov od spáchania trestných činov, ale má viesť i k utvrdeniu pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest je protiprávne a nežiaduce. Varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie trestu, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcja medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a celou spoločnosťou. V treste je teda obsiahnuté spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, a to tak právne ako aj etické. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Tosť/19/2015 zo dňa 23.6.2015)

K odvolacej námietke obžalovaného, že uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov nepodmienečne so súčasným uložením trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na 2 roky je nesprávny, neprímerane prísny a nenáležitý, je potrebné sa vyjadriť, že vzhľadom na existujúce podmieničné odsúdenie obžalovaného nebolo možné uložiť ďalší podmieničný trest odňatia slobody v zmysle § 49 ods. 2 Trestného zákona. Vzhľadom na charakter osoby obžalovaného, ktorý sa dopustil recidívy, bolo nevyhnutné uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody, a teda neprichádzalo do úvahy ukladanie peňažného trestu alebo trestu domáceho väzenia. Súd prvej inštancie nepochybil, keď ukladal nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov úplne na dolnej hranici upravenej trestnej sadzby v zmysle § 348 odsek 1, § 37 písmeno m), § 38 odsek 4 Trestného zákona, pričom trest zákazu činnosti v trvaní 2 roky uložil v blízkosti dolnej hranice trestu zákazu činnosti, nakoľko obžalovaný sa dopustil trestnej činnosti v súvislosti vedením auta v zmysle § 61 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona.

Odvolací súd ustálil, že okresný súd nepochybil ani postupom v konaní, ktorým dokazoval skutočnosti potrebné pre ukladanie sankcie. V tomto smere vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočné dokazovanie, správne vyhodnotil osobu obžalovaného, jeho povest' a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie spravodlivého trestu.

Rovnako v dôvodoch rozsudku dostatočne vyhodnotil, na základe akých myšlienkových postupov dospel k rozsahu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, správne v tomto smere aplikoval priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona (už bol za trestný čin odsúdený), pričom poľahčujúcu okolnosť nezistil. Správne vyhodnotil prevahu priťažujúcej okolnosti, čo bolo dôvodom, prečo zvýšil dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona. Trestná sadzba vyplývajúca z ustanovenia § 348 odsek 1 Trestného zákona je 0 rokov až 2 roky. Po úprave za použitia § 38 odsek 4 Trestného zákona je trestná sadzba 0 rokov a 8 mesiacov až 2 roky.

Okresný súd postupoval správne, keď obžalovanému uložil trest odňatia slobody úplne na dolnej hranici upravenej trestnej sadzby. Nepochybil ani tým postupom, ktorým podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

K námietke obhajcu, že obžalovanému bol uložený prísnejší trest ako v trestnom rozkaze a to napriek tomu, že neprišlo k žiadnej zmene v neprospech obžalovaného je potrebné uviesť, že prednesením obžaloby prokurátorom na hlavnom pojednávaní sa trestný rozkaz ruší a samosudca pri svojom rozhodovaní nie je viazaný právnou kvalifikáciou skutku, ani uloženou sankciou (trest) obsiahnutou v trestnom rozkaze (v tomto prípade neplatí zákaz reformatio in peius).

Trestným rozkazom Okresného súdu v Piešťanoch zo dňa 06.08.2020 sp. zn. 8T/54/2020 bol obžalovanému L. Q. uložený podľa § 348 ods.1 Trestného zákona s poukazom na § 36 písmeno l) Trestného zákona, § 37 písmeno m) Trestného zákona, § 38 odsek 3 Trestného zákona (správne malo byť podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona) trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri mesiace) nepodmienečne.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona okresný súd obžalovaného pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona okresný súd uložil obžalovanému trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke vo výmere 2 (dva) roky.

V prípravnom konaní v procesnom postavení obvineného (č.l. 6 spisu) L. Q. pri výsluchu uviedol, že spáchal skutok, pre ktorý je trestne stíhaný, tak ako je to uvedené v uznesení a je mu to veľmi ľúto. Vzhľadom k uvedenému vyjadreniu obžalovaného správne súd I. stupňa v trestnom rozkaze priznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného rozkazu a správne priznal priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona (vzhľadom na odsúdenie trestným rozkazom Okresného súdu Piešťany zo dňa 01.08.2017 sp. zn. 8T20/2017). Nakoľko bol pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností vyrovnaný podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona ukladal trest v rozmedzí 0 až 2 roky.

Po zrušení trestného rozkazu obžalovaný na hlavnom pojednávaní konanom dňa 12.10.2020 (č.l. 54 spisu) uviedol po poučení podľa § 257 ods.1 písmeno a) až c) Trestného poriadku, že je nevinný, preto okresný súd pri ukladaní trestu nepriznal obžalovanému poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona a vzhľadom na zistenú jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona správne postupoval, keď trestnú sadzu upravil v zmysle ustanovenia § 38 odsek 4 Trestného zákona a dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby zvýšil o jednu tretinu a trest ukladal v rozmedzí 8 mesiacov až 2 roky.

Na základe vyššie uvedeného sa odvolací súd nemohol stotožniť z odvolacou námietkou, že po zrušení trestného rozkazu neprišlo k žiadnej zmene v neprospech obžalovaného.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.